

tive Repræsentanter om, at de ogsaa følte sig forpligtede overfor Industri og Handel, vilde have fundet Imødekommehed hos Ministeren, og jeg noterer altsaa med Beklagelse, at Handel og Industris berettigede Ønsker skal hindres i at nyde Fremme af det konservative Partis Medlemmer.

Endelig stiller vi et Ændringsforslag under Nr. 13, hvorefter Begyndelsestaksten for Frimærkepakker sættes til 60 Ø. Regeringens Lovforslag lød paa 90 Ø. Fler-tallet har foreslaaet 75 Ø., hvilket dog er 3 Gange Taksten før Krigen. Vi mener, at 60 Ø. maa være det højeste; man burde endda snarere gaa længere ned.

Sluttelig skal jeg angaaende Ændringsforslag Nr. 3, som alle er enedes om, og hvori det fastslaas, at alle Lovens Takster er at opfatte som Maksimaltakster, indenfor hvilke Ministeren kan bevæge sig, udtale det samme, som jeg udtalte forleden Dag ved Behandlingen af Postloven, at det glæder mig, at min ved første Behandling fremsatte Tanke hermed har vundet Tilslutning fra alle Sider. Jeg betragter denne Ændring som den allervigtigste i hele Loven og som det eneste, der forsoner mig med den højt-ærede Ministers Modstand imod Mindretallets andre Ændringsforslag.

Lemvigh-Müller: I Anledning af det ærede Medlem Hr. Friis-Skottes Bemærkninger om de bitre Erfaringer, mit Parti skulde have gjort, skal jeg tillade mig blot at rette den Forespørgsel til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, om det er med specielle Erfaringer i Erindring, han udtaler sig saaledes. Det er muligt, at han i sin Tid, under det radikale Regimente, har gjort Erfaringer, som han kan omtale og benævne som bitre. Jeg kan for Øjeblikket kun udtale, at de Erfaringer, i alle Tilfælde - jeg for mit Vedkommende har gjort, ikke kan betegnes saadan.

I øvrigt skal jeg straks, maaske ogsaa til Glæde for det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, udtale, at det er med allerstørste Beklagelse, vi maa erkende, at vi ikke i Udvalget har kunnet formaa den højtærede Minister til at gøre os de Indrømmelser, som vi ønskede, og som jeg gjorde mig til Talsmand for under første Behandling. Jeg gentager, at det er med den allerstørste Beklagelse, vi erkender, at vi ikke har kunnet formaa Ministeren til at imødekomme vore forskellige Ønsker, som særlig gik ud paa, at vi i langt højere Grad skulde have Taksterne, navnlig Godstaksterne, nedsat. Naar vi ikke desto mindre staar sammen med Venstre som et Flertal for Gennemførelsen

af Lovforslaget, er det, dels fordi den højt-ærede Minister stadig har udtalt, at Statsbanernes økonomiske Forhold i Øjeblikket aldeles ikke tillod Nedsættelse af Taksterne, dels fordi vi Gang paa Gang har hævdedt, at de forskellige Statsvirksomheder skulde balancere. Vi kan ikke i det lange Løb være tjent med, at samtlige Statsvirksomheder giver Underskud. Det er vort Ønske, at de skal være rentable. Og med det gode Ønske paa den ene Side og med Ministerens gentagne Udtalelser om, at Statsbanernes økonomiske Forhold i Øjeblikket ikke tillod disse store Nedsættelser, paa den anden Side er vi gaaet med til de foreslaaede Nedsættelser, idet det er vort Haab, at Ministeren med den Bemyndigelse, der foreslaas givet ham til med Samtykke af Tingenes Finansudvalg yderligere at nedsætte Taksterne, naar de økonomiske Forhold maatte tillade det, meget nøje vil følge den økonomiske Udvikling og nedsætte Taksterne snarest muligt, saaledes at Erhvervene kan faa Lempelser.

Vi har i Udvalget søgt forskellige Oplysninger, som skulde have tjent til Begrundelse for yderligere Nedsættelse af Taksterne, idet man har ment, at de nuværende Kulpriser og Lønninger kunde begrunde saadanne. Efter de Oplysninger, vi modtog, viser det sig, at Kullene er beregnet til en Pris af 80 Kr. pr. Ton; hvis man i Stedet for sætter Dagsprisen 40 Kr. pr. Ton, vilde man kunne opnaa en Gevinst af 13 Mill. Kr., hvad der igen vil medføre et budgetmæssigt Overskud paa 3 Mill. Kr. Disse Tal, synes jeg, maa ansøre den højtærede Minister til snarest muligt at undersøge disse Forhold, idet jeg gaar ud fra, at man ved Beregning af Taksterne maa lægge de forskellige Dagspriser til Grund, og hvis man gør det, er jeg ganske overbevist om, at man i Løbet af kort Tid naturligt kommer til Takstnedsættelser, og jeg gaar ud fra, at Ministeren da vil benytte sig af den Bemyndigelse, vi her vil give ham. Det er ogsaa oplyst, at Trafikken i det hele, ogsaa efter at Lovforslaget er fremsat, er gaaet yderligere ned. Dette ansører naturligvis til yderligere Forsigtighed, men jeg mener, at en af Vejene til, at man kan forøge Trafikken, absolut, som jeg sagde ved første Behandling, maa være en betydelig Takstnedsættelse. Jeg er ganske klar over, at hvis vi i Øjeblikket sluttede os til Mindretallets Ændringsforslag, vilde vi maaske i dette Ting kunne faa en saadan Takstnedsættelse vedtaget, men jeg er ikke overbevist om, at den Takstnedsættelse, som Mindretallet foreslaar, er tilstrækkelig til at